

V čast sv. Miklavžu!

obra, tiha in prijazna je bila Zalokarjeva družinica. Oče so pisali pri sodnji, zato so jim sosedje rekali „kancelijski gospod“ ali pa kar samo „kancelijski.“

Mati, skrbna in pobožna gospodinja, so igraje odgojevali dvoje hčerk, Marico in Anico. Oče so pa čez dan pisali v uradu. Ali kadar so došli domov, tedaj sta se Marica in Anica le držali očeta, ki so ji tudi z vso skrbjo poučevali v vsem dobrem.

Začetkom novembra je bilo, kar se enkrat oglasijo oče iz sobe v kuhinjo: „Marica! Anica!“

Pri materi, pri kuhi sta bili slučajno takrat, — saj je vendar tako prijetno zvečer pri ognju, ki prijazno ogreva in prasketaje razsvetljuje temino. Na očetov klic pa precej odskakljata v sobo.

Mračno, skoro temno je bilo v gorki sobi. Ravno tako-le v temi so radi sedeli Zalokarjev oče. Kako prijetno se premišljuje in ugibuje v taki-le poltemi — razni spomini se vrste v duši in človeka nobena stvar ne moti.

Pri luči, na svetlem, nam pride to in ono pred oči, ki moti tek naših misli.

„Vsaka na eno stran!“ so veleli oče. Ko se jim ovije vsaka ene roke, dejo skrivnostno: „Mali moji, čez en mesec bo god sv. Miklavža. Takrat nosi pridnim otrokom darove. Da pa ve, katerim več in katerim manj, zato treba ta mesec pridno moliti — po tem on pre-soja otroke.“

Poslušajta! Vsak dan bomo pred večerjo tukaj le skupaj molili, da nas bo sv. Miklavž vesel in bo vama kaj prinesel.“

Še tisti večer so začeli: križ, očenaš, češčena-marijo. Ponavljali so zopet in zopet, dokler ni šlo gladko, kakor je v katekizmu.

In drugi, tretji večer zopet: križ, očenaš, češčena-marijo, pa apostoljsko vero, šest temeljnih resnic, darove sv. Duha, deset božjih in pet cerkvenih zapovedi in sedem sv. zakramentov.

Vedno daljša in daljša je bila vrsta — in ravno pred sv. Miklavžem so skončali molitve s „Pod tvojo pomoč pribežimo“ in „Češčena bodi Kraljica.“

Da bi še mamico razveselili, sta deklici vsak večer po večerji še z mamico vse ponovili, kar sta se navadili pred večerjo.

Rad je imel sv. Miklavž Zalokarjevi deklici, obilno jima je prinesel ono in vsako leto. Sladčic ni bilo mnogo, toliko več pa poučnih igrač in šolskih potrebščin.

Radi so pa imeli Marico in Anico tudi v šoli. Pisati in čitati sta že znali, ko sta začeli hoditi v šolo, in gospod katehet so dali že prvo uro vsaki podobico, ker sta znali tako gladko in toliko lepih molitvic.

Ferd. Gregorec.

Ptičnica.

Vsako leto je Grozdov Tonček strašno težko pričakoval prvega snega. Ko je zjutraj vstal, je moral pogledati najprej skozi okno, če je zunaj kaj belega. In vselej je naredil kisel obraz, če še ni bilo snega.

Nekega jutra je pa vendar čez noč padlo precej snega. Tonček je v sami spodnji obleki letel ven gledat, menda, če je še bel in mrzel — pa je kmalu ves zmrzel pricapljal nazaj.

Sedaj se je začelo za Tončka pravo življenje. Od jutra do večera je stal zunaj v snegu, se kepal in drsal po klancu.

No, pa nekaj drugega je še bilo, kar je Tončka posebno veselilo. To so bili — ptički. Smilili so se mu ti reveži in po vseh oknih jim je natrosil semena in drobtinic, da so si hodili polnit premrle in lačne želodčke. Kako vesel je bil vselej v hiši, ko je videl, kako plašno je priletela ptičica po drobtinico.

Pa Tonček jih je imel še posebno rad. Iz same ljubezni menda jim je nastavljal na staro hruško pred